

рвалъ подъ брѣговетѣ си, въ коритообразното си легло, при отзива на гласоветѣ ви. И сега обличате ли си най хубавитѣ облека? И сега празнувате ли? И сега хвърляте ли цвѣтъя по пътя предъ тогозъ, който иде съ триумфъ надъ Помпеевата смъртъ? Вървете си! Завтечете са по домоветѣ си, коленичете и са помолете на боговетѣ да въспржтъ нещастията, които навѣрно ще ни сполѣтѣтъ за тази непризнателность.

Флавий. Идете, идете, добри съграждани, и за този грѣхъ съберете сичкитѣ сиромаси, като вази си, заведете ги край брѣговетѣ на Тибра и тамъ изронете сълзитѣ си въ рѣката, дордѣто и най-нискитѣ ѣ води са повдигнахтъ и цалунхтъ най-високитѣ части на брѣговетѣ ѣ (*Излизатъ гражданитъ*). Вижъ, ако и най грубитѣ имъ чувства не са нажалихъ. Тѣ си отиватъ съ свързани язици, въ признание на виновността си. Върви ти на долѣ татѣкъ еждѣ Капитолѣтъ на самъ и азъ ще отиджъ; събличай статуитѣ, ако ги видишъ украсени съ цвѣтъя.

Марулий. Можемъ ли направи това? Знаешъ добрѣ, че е празника на Луперкалитѣ.

Флавий. Нѣма нищо; нека никоя статуя не остане обичена съ трофеитѣ на Цезаря. Азъ ще обикалямъ и ще пждя простия народъ изъ улицитѣ; това прави и ти, дѣтъ го видишъ че е натрупанъ. Съ тѣзъ растящи пера, искубани отъ крилата на Цезаря, той ще са принуди да хвърка, както обикновенно; иначе той може да хвъркне и надъ самия чловѣчески погледъ, а насъ ще държи въ рабски страхъ! (*Излизатъ*).

ЯВЛЕНИЕ II.

ТАМЖЕ. — Едно публично мѣсто.

Влизатъ въ редъ съ музика ЦЕЗАРЬ, АНТОНИЙ, (приготвенъ за тичание) КАЛФУРНИЯ, ПОРЦИЯ, ДЕЦИЙ, ЦИЦЕРОНЪ, БРУТЪ, КАССИЙ и КАСКА, слѣдъ тѣхъ голѣмо множество, между които и единъ гадатель.